

Anaların Kalbini Neyden Yaparlar

– Mesut Kaymakçı · 17 Ağustos 2010

Anaların Kalbini Neyden Yaparlar?

Geçen gün Ümraniye'de dolaşıyordum. Sıcak hava insanın neredeyse beynini haşlıyordu. O sıcakta kalabalıkta yürüyebilmek de ayrı bir yetenek haline gelmişti. Biraz önümde genç bir kadının büyükçe bir çocuğu taşıdığını fark ettim. Bu çocuğu neden taşıyor da yürütmüyor gibi bir düşünce geçti içimden. Biraz daha dikkatli bakınca çocuğun hasta olduğunu fark ettim. Bizler o kalabalıkta zar zor yürürken o "altın kalpli anne" bir de o sıcakta çocuğunu taşıyordu. Bir anda sanki o caddeden ayrıldım ve kendi küçüklüğüme döndüm. Sevgili annemin de beni hastayken ve küçükken beni taşıdığı gözümün önüne geldi. Şimdi kendi başıma yürüyorum; fakat ayaklarımın üstünde durana kadar sevgili anneciğim ne çileler çekmişti. Daha sonra aklıma tatlı kavgalarımız, tartışmalarımız geldi. Ben ilk gençlik dönemimde belki de ergenliğin verdiği coşkuyla "evdeki sistemin görünen yüzü" annemle çok tartıştım. Hatta biraz kendimi haklı olarak görüyorsam tartışmalarda sesim de yükselirdi. Birkaç kez bu tartışmalarda babamı hakem tayin ettik. Babam adaletli biriydi. Konuştuğu zaman ağır ve derin konuşurdu ya da hiç orada yokmuş gibi konuşmazdı. Bir gün iyi hatırlıyorum annemle rutin tartışmalarımızın birine babam da şahit oldu. Şahit olmakla kalmadı ben onu "hakem" olmaya davet ettim. Çünkü hiç tartışmasız bir şekilde bu olayda haklıydım. Biraz da gurur yaparak babama "Baba Allah için bize hakem ol." dedim. Annem de babam da biliyordu ben haklıydım. Babam için zor bir karar idi. Bir tarafta annem bir tarafta haklı olan "ben". Ben biraz da babamın "hatır" ımı yoksa "adalet" imi öne çıkaracak diye merak ediyordum. Eğer, hatır önemsenecekse babamın yorumu annemin hoşuna gidecekti. Eğer, adaleti vurgulayacaksa o zaman babamın yorumu benim hoşuma gidecekti. Şimdi ikimiz de babamın kararını bekliyorduk. O sakin ve ağır haliyle ikimizin yüzüne baktı ve devam etti : "Ben anne yüzü görmedim benim annem ben yedi yaşındayken vefat etti. Ben anneye nasıl davranılır bilmem. Anneler de oğullarına nasıl davranırlar onu da bilmem. Keşke benim bir annem olsa da her gün ben onun yemeğini önüne getirseydim." Bir anda ikimiz de ikimiz de buz kesmiştik. Konuşmaya devam etti ve bize şu kısa hikâyeyi anlattı:

" Bir gün adamın biri oğlunu almış beraber bir yere gitmişler. Orada çocuk bir kuş fark etmiş ve sormuş baba bu ne? Baba : "Oğlum, karga" demiş. Çocuk belki on belki on beş defa aralıklı olarak aynı soruyu sormuş ve babası her defasında sakin sakin cevap vermiş. "Karga oğlum" demiş. Yıllar sonra çocuk büyümüş, babası ihtiyarlamış. Yaşlı adam bir şeyin hareket ettiğini fark etmiş: " Oğlum bu nedir?" diye sormuş. Oğlu : "Karga, baba" demiş. Sonra biraz oturduktan sonra yaşlı adam yine bir ses duymuş aynı şekilde " Oğlum bu nedir?" diye sormuş. Çocuk hiddetle ve biraz da azarlayarak: "Karga!!! dedik ya canım." demiş. Babam bu hikâyeyi anlattıktan sonra aslında ben hatamı anlamıştım. Hatta biraz da gözlerim doldu ama babam devam etti. Benim küçükken annemi ne kadar uykusuz bıraktığımdan başlayan konuşma hasta olduğum zamanlardaki annemin benim başımda beklemelerine kadar devam etti. Bütün olaylar gözümün önünden bir film gibi geçti ve yerin dibine geçtim. Çünkü babamın verdiği örnek olayları ben bizzat yaşamıştım. Keşke haklı da olmasaydım. Annemi de üzmeseydim. Ne dediyse yapsaydım dedim içimden. Hatta babam bu etkili konuşma yerine beni güzelce bir dövse daha makbule

geçerdi benim için. En azından dayağın acısı bir gün sonra geçerdi ama babamın o etkili sözleri halen kulağımda ve ne zaman anneme kızacak olsam kulağımda yankılanır. Bu olaydan sonra kesinlikle anneme karşı yüksek sesle konuştuğumu bilmem. Şimdi, büyüdük ama yine de "annemizin ilgi alanı"ndan çıkmış değiliz. Benim yıllardır kronik mide rahatsızlığım var. Rutin ziyaretlerimizde "özel hastane doktoru" gibi sürekli sorar, ilgilenir veya içecek bir şeyler önerir. Eğer, midem sancılandığını hissettiyse hayat onun için durur. Elinden bir şey gelmese sanki bir yere kaçacakmışım ondan izinsiz ölecekmişim gibi başucumdan ayrılmaz. Acaba biz olsak aynı fedakârlığı annelerimiz için gösterebilir miyiz? Ben kendi adıma söyleyeyim. Yapamam. İstesem de beceremem. Anneler, bana göre Allah tarafından özel güçlerle gönderilmiş varlıklardır. Belki bir kadın kendi şahsi işini yaparken yetersizlik gösterebilir; fakat çocuğu söz konusu olunca yani "annelik yeteneği" ortaya çıkınca olağanüstü güçleri ortaya çıkabilir. Yani anneliği söz konusu olunca bir anda değişir, güçlenir. Belki de bu yüzden Victor Hugo : "Kadınlar zayıftır; ama güçlüdür." demiştir. Gerçi, bizler klasik olarak "Ne yapsak annelerimizin hakkını ödeyemeyiz." deriz. Hakkını ödemeyi çalışmadığımız gibi de üzme de devam ederiz. Kutsal Kitabımızda Allah (cc) : "Onlara (anne ve babalara) öf bile demeyin." buyuruyor. Bizleri bu dünya'ya getiren "kanatsız melek"lerimizi üzmemelim. Onlara olan borcumuzu ödeyemezsek bile en azından onların gönüllerini hoş tutarak mutlu olmalarını sağlayabiliriz. Belki bir gün onları üzmemeyi ya da onları kırmamayı öğreneceğiz ama iş işten çoktan geçmiş olacak.

Mesut Kaymakçı

Eğitimci - Yazar